

Per følte pludselig Ulyst til, næsten Skræk for at komme hjem til Ensomheden i det fremmede Hotelværelse. Alligevel trængte han til at være alene for at samle sig oven paa Dagens oprivende Indtryk og Begivenheder. Han gik derfor ind i Kafeen og satte sig hen i en Krog ved et Krus Øl.

Først her, under Opgøret med sig selv, hvor Spørgsmaalet om, hvad han nu skulde gøre, ikke længer lod sig afvise med Talemaader, gik det tilfulde op for ham, hvor betydningsfuld Afgørelsen hos Max Bernhardt havde været. Han maatte indrømme, at der var noget berettiget i den Højtidelighed, hvormed Jakobe og hendes Forældre havde taget Sagen. Han stod nu igen paa bar Bund. Han følte igen et stort, tomt Rum omkring sig, øjnede ikke den mindste Hank, som han kunde gribe fat i. — — Jo, der var dog een. Oberst Bjerregrav. — — Ja, der var i Nødsfald endnu een. Den gale Baronesse.

Ved at modtage Oberstens fremstrakte Haand vilde den voldte Skade være mer end genoprettet. Blot en Høflighedsvisit, og Arbejdet paa hans Sag vilde igen være sat i Gang. Og ikke alene det. Hans Svigerfader vilde være forsonet. Ogsaa Jakobe vilde han sikkert gøre en Glæde derved. For ikke at tale om Ivan, der vilde blive gal af Henrykkelse.

Som han sad i disse Tanker, blev Glasdøren ud til Torvet slaaet op. Og ind tren en to Meter